

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Mariusz Sygrela

Dariusz Śliwiński

2 Protokolant: prot. sąd Natalia Komorniczak

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Krysmann

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2020 r.

sprawy J. K.

oskarżonego z art. 62 ust. 2 i art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne
na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

5od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 10 lipca 2020 r., sygn. akt II K 157/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych z postępowanie odwoławcze, w tym opłaty za II instancję.

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Mariusz Sygrela

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 877/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 10 lipca 2020 r., sygn. akt II K 157/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego J. K. i odmówienie im w części przymiotu wiarygodności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy za chybiony uznał powyższy zarzut obrazy prawa procesowego, Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego była szczegółowa, rzetelna i uwzględniała zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji poddał weryfikacji wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, wyraźnie zaznaczył, którym dowodom bądź ich części przyznał przymiot wiarygodności, a którym cechy tej odmówił, a także podał racjonalne powody przemawiające za takim ukształtowaniem zapatrywania Sądu na znajdujące się w aktach sprawy dowody. Przeprowadzona w sposób wyżej opisany weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk i spotkała się z aprobatą Sądu odwoławczego. Należy przypomnieć, że ustanowiony w tym przepisie obowiązek</p>		

dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy także skarżącego zmierzającego do podważenia prawidłowości rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę. Tego zarzutu apelujący nie może ograniczyć wyłącznie do uproszczonego zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że przymiotem wiarygodności winny być obdarzone tylko dowody korzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd w kontekście zasad wiedzy (w szczególności logicznego rozumowania) oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., II KK 180/17, Legalis nr 1668825). Natomiast obrońca oskarżonego wbrew nałożonemu na niego obowiązkowi przedstawionemu w powyżej przytoczonym judykacie, ograniczył swój zarzut do negacji dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, nie wykazując jakie konkretnie zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy czy też doświadczenia życiowego, miałyby zostać naruszone przy ocenie materiału dowodowego. Apelujący przedstawił swoją subiektywną ocenę wymienionych w apelacji dowodów, wybiórczo je analizując, w tym wyjaśnienia oskarżonego, przez co ocena ta została przez Sąd odwoławczy odrzucona.

Polemiczny charakter miały zatem wskazania apelującego obrońcy, że na wiarygodność zasługiwały wyjaśnienia J. K. również w tej części, w której utrzymywał, że ujawnione w jego garażu narkotyki w postaci amfetaminy i marihuany posiadał on tylko na swój osobisty użytek i że nie były one przeznaczone do dalszej odsprzedaży. Aby należycie ocenić wyjaśnienia oskarżonego w powyższym zakresie konieczne było zestawienie ich z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w przedmiotowej sprawie, czego apelujący się już nie podjął. Z kolei organ niższej instancji wyszedł ze słusznego założenia, iż zamiar sprawcy – w rozważanym przypadku w zakresie odnoszącym się do udzielania środków narkotycznych innym osobom – ustalić można nie tylko w oparciu o wyjaśnienia sprawcy, ale również dowodzeniem pośrednim ze wszystkich okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski co do woli czy stanu świadomości podsądnego. Sąd odwoławczy zwraca przy tym uwagę, że byłoby wynaturzeniem sprawiedliwości, gdyby jej wymiar miał zależeć od tego, do czego sprawca zechce się przyznać (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 5 września 1996 r., II AKa 193/96, OSPriP 1997/3/18). W związku z tym za zasadne należało uznać logiczne wywody Sądu Rejonowego, w których analizował sytuację materialną oskarżonego, pod kątem jego możliwości finansowych na zakup hurtowych ilości amfetaminy i marihuany. Nie można też pominąć znaczących dla krytycznej oceny wyjaśnień oskarżonego okoliczności faktycznych jak znalezienie u niego

w dniu zatrzymania kwoty 7 000 zł, wagi elektronicznej, 433 woreczków strunowych oraz pochowanych w garażu pojemników z narkotykami w postaci amfetaminy (o łącznej wadze ponad 2 kg) i marihuany (ok. 310 gram). Warto jeszcze wspomnieć, że oskarżony podawał skąpe dane co do okoliczności nabycia znalezionych u niego w dniu 30 stycznia 2020 r. narkotyków. Nie był też do końca konsekwentny w swych wyjaśnieniach co do udzielania innym osobom środków narkotycznych, skoro na posiedzeniu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, nie wykluczył, że mógł znajomym udzielić narkotyków za przysłowiowe piwo (k. 89). Fakty te, w zestawieniu z zeznaniami świadków, o czym w poniższej tabeli, burzyły wiarygodność wskazań oskarżonego J. K. jakoby wszystkie te środki narkotyczne zostały nabyte w celu ich zużycia we własnym zakresie. Sąd I instancji, w zakresie zasługującym na wiarygodność i z braku dowodów przeciwnych, przyjął do ustaleń faktycznych częściowe wyjaśnienia oskarżonego. W związku z tym przyjęta została do wyrokowania okoliczność, że oskarżony jest osobą uzależnioną od amfetaminy i regularnie zażywającą marihuane. Dla jasności, Sąd Okręgowy choćby z racji kierunku wniesionej apelacji obronnej, nie miał podstaw procesowych aby podważać te korzystne dla podsądnego ustalenia. Tym nie mniej należało zauważyć, że głębokość stanu uzależnienia J. K. opierała się de facto na twierdzeniach tegoż oskarżonego, gdyż tak deklarował składając wyjaśnienia oraz podczas rozmowy telefonicznej ze specjalistą terapii uzależnień w lipcu 2020 r. Warto jednak zwrócić uwagę,

że oskarżony na posiedzeniu przed sądem penitencjarnym w sprawie o udzielenie zezwolenia na wykonywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, w dniu 22 sierpnia 2019 r. (sygn. VKow 3377/19/el) oświadczył, że nie ma żadnych uzależnień (protokół posiedzenia k. 196), a z informacji zebranych od oskarżonego przez specjalistę terapii uzależnień wynikało, iż przy zażywaniu 5-7 gram amfetaminy dziennie, nie odczuwa żadnych negatywnych skutków oddziaływania narkotyków oprócz zwiększonej na nie tolerancji. Bo jak wskazuje kwestionariusz z wywiadu ze specjalistą od uzależnień, oskarżony zaprzeczył aby wzrosła ilość czasu potrzebnego na zdobycie i zażywanie środków, zaprzeczył aby miał problemy ze snem, z odżywianiem się, zdrowiem, problemy w pracy, w życiu rodzinnym, aby doznał psychozy toksycznej, poza tym nie zgłaszał objawów zespołu abstynencyjnego. Krótko mówiąc, uwzględniając te wskazania, deklarowane przez oskarżonego symptomy uzależnienia od narkotyków, choć z pewnością wymagające podjęcia działań do walki z nałogiem, nie przybrały tak zaawansowanej postaci jak widziałby to apelujący. Oskarżony podawał zatem w procesie tylko takie fakty i zdarzenia, które ukazywałyby go w pozytywnym świetle, przemilczając bądź bagatelizując okoliczności, z których organ orzekający mógłby wyciągnąć dla niego niekorzystne wnioski. Analogiczną metodę przyjął w apelacji jego obrońca.

Wniosek

<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Apelujący wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie wykazał aby rzeczywiście zachodziły okoliczności wskazujące na konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. Na podkreślenie zasługuje przy tym, że „Wykazanie potrzeby przeprowadzenia przewodu sądowego w całości na nowo musi być powiązane z argumentacją potwierdzającą wadliwość przeprowadzenia wszystkich lub co najmniej zasadniczych dowodów w sprawie, której miałby dopuścić się Sąd I instancji.” (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2019 r., IV KS 24/19, LEX nr 2714996, KZS 2019/9/26). Sąd Okręgowy nie stwierdził przy tym z urzędu żadnych przesłanek uzasadniających uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosku apelacji.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu w postaci zeznań P. S. i D. P. i uznanie ich za w pełni wiarygodne i logiczne w sytuacji,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	gdy przeczy temu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Argumentacja obrońcy na poparcie powyższego zarzutu nie spotkała się z pozytywnym przyjęciem ze strony Sądu II instancji. Ogólnikowe i skrótowe stwierdzenia apelującego o „lawirowaniu” w zeznaniach przez świadków P. S. i D. P. nie zostały przekonująco wykazane. Natomiast zobiektywizowana analiza tych dowodów osobowych prowadzi do wniosku zbieżnego z oceną dokonaną przez Sąd Rejonowy, która pozwalała na wykorzystanie tych dowodów jako podstawa czynionych ustaleń faktycznych. Nie ulega wątpliwości, że obaj świadkowie to dobrzy znajomi oskarżonego, którzy często bywali u niego w garażu i mieli możliwość zaobserwowania szeregu sytuacji dotyczących handlowania narkotykami. Sami też mieli z nimi styczność, o czym, z podawaniem ilości i sposobu im ich udzielania przez oskarżonego J. K., zeznawali. Co do zeznań P. S. nie stały się one wcale podstawą do ustalenia, które w swoich rozważaniach dowolnie przyjął w apelacji obrońca, że oskarżony miałby w ten sposób rozdawać narkotyki za darmo. Apelujący nie zauważa bliskiej relacji między tym świadkiem a oskarżonym, pomocy udzielanej przez P. S. dla J. K. w czasie gdy ten pozostawał pod dozorem elektronicznym. Zwraca przy tym uwagę konsekwencja obu świadków we wskazywaniu na oskarżonego jako dysponenta narkotyków określonego rodzaju, którym bądź częstował (P. S.) bądź sprzedawał		

(D. P. i osoby przychodzące do garażu oskarżonego). Zachodziła też wzajemna korelacja między zeznaniami świadków P. S. i D. P., którą słusznie dostrzegł Sąd I instancji. Zgodzić się też z tym organem orzekającym należało, że nie zachodziły powody, dla których mieliby oni nieprawdziwie obciążać oskarżonego. Wręcz przeciwnie, ich relacje z J. K. były pozytywne, co tłumaczy ich powściągliwość w podawaniu informacji co do zaobserwowanych sytuacji transakcji narkotykowych w garażu oskarżonego oraz przekazywaniu zasłyszanych lokalnie informacji, że oskarżony zajmuje się odpłatnym udzielaniem narkotyków. Myli się przy tym apelujący, że tego typu okoliczności nie mogły zostać przyjęte jako podstawa wyrokowania, skoro świadek D. P. przesłuchany w śledztwie potwierdził, że bezpośrednio od oskarżonego dowiedział się, że sprzedaje narkotyki, a na rozprawie sądowej zeznanie to podtrzymał. Okoliczność ta nie była zatem tylko zwyczajną plotką usłyszaną przez zeznających w tej sprawie świadków ale faktem, opartym na konkretnych dowodach. Sugestia apelującego o tym, że ci dwaj świadkowie widzieli się w dniu przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym i co za tym idzie, podali tak aby poprawić swoją sytuację procesową, była również całkowicie chybiona. Przede wszystkim, jak już wspomniano wyżej, P. S. i D. P. nie mieli racjonalnego powodu aby obciążać swojego dobrego kolegę przekazywaniem informacji na temat handlowania przez niego narkotykami w garażu, bo w tej sprawie występowali wyłącznie w charakterze świadków i nigdy żadnych zarzutów karnych im nie postawiono. Nie groziła

<p>im zatem odpowiedzialność karna, o której dość enigmatycznie wspomniał obrońca w apelacji. Na koniec warto przypomnieć, że: „Pomówienie, czyli obciążanie innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami, nie może być więc z góry traktowane z nieufnością, uznawane za dowód "niepełnowartościowy" i sprowadzane do pojęcia fałszywego oskarżenia.” (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 listopada 2019 r., II AKa 633/19, KZS 2020/1/42).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Sąd Rejonowy bezbłędnie ocenił zeznania świadków P. S. i D. P., z należytą starannością zestawił je też z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Rażąca niewspółmierność kary i nieuwzględnienie przy jej orzekaniu uzależnienia oskarżonego od narkotyków.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (vide: wyrok SN z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6/33).</p> <p>Po przeanalizowaniu okoliczności kontrolowanej sprawy i uwzględnieniu danych osobopoznawczych o oskarżonym, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że zarówno orzeczone wobec J. K. kary jednostkowe 3 lat pozbawienia wolności oraz 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, jak i kara łączna 4 lat pozbawienia wolności były ze wszech miar celowe, oczekiwane i sprawiedliwe. Trzeba było bowiem zaakceptować przedstawione precyzyjnie przez Sąd Rejonowy przesłanki jakimi kierował się przy wyborze rodzaju i wysokości kar. Kar, które są adekwatne do czynów jakich dopuścił się J. K., a przy tym dostosowane indywidualnie do jego cech osobowościowych. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę</p>	

wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące, o czym przekonuje uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Zarówno wymierzona oskarżonemu kara 3 lat pozbawienia wolności za ciężkie przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (zagrożenie ustawowe to kara od 2 do 12 lat pozbawienia wolności), jak i kara roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn ciągły kwalifikowany kumulatywnie z art. 59 ust. 1 i art. 58 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (gdzie przepis będący podstawą wymiaru kary przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności od roku do lat 10) i tak mieszczą się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za te czyny. Mając zaś na uwadze wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy, w szczególności dotychczasową kilkukrotną karalność podsądnego, w tym za przestępstwa podobne, tak orzeczone sankcje nie mogą być w żadnym razie uznane za nadmiernie surowe. Przeciwnie, trafnie odzwierciedlają one winę oskarżonego, poważną szkodliwość społeczną zachowań i oddają właściwie społeczny sprzeciw dla sprawcy tej kategorii przestępstw. Sąd Okręgowy nie widział również żadnych podstaw by uznać za rażąco wygórowaną orzeczoną karę łączną, której wymiar został przez Sąd Rejonowy ukształtowany z zastosowaniem w odpowiednim zakresie zasady częściowej absorpcji. Określając wymiar kary łącznej Sąd I instancji wziął też pod uwagę wszystkie niezbędne okoliczności wymienione w art. 85a kk. Oskarżony jako sprawca przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymaga długofalowego oddziaływania i resocjalizacji.

Jak pokazuje jego dotychczasowa ścieżka życiowa, nie traktował poważnie zapadających wobec niego wyroków karnych, w okresie próby warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności popełnił następne przestępstwo umyślne. Co więcej, w czasie odbywania dwóch kar w systemie dozoru elektronicznego, nadal nabywał i handlował narkotykami. Taka postawa wymagała surowego ukarania skoro dawanych mu uprzednio szans zejścia z drogi przestępczej oskarżony nie potraktował poważnie. Niniejsza sprawa, z racji dużej wagi przypisanych mu czynów (zwłaszcza pierwszego z nich), a także słusznie podkreślonego przez Sąd Rejonowy czasu trwania przestępstw udzielania innym osobom środków narkotycznych, wymagała odpowiednio surowej reakcji wymiaru sprawiedliwości.

Apelujący ograniczył się w zasadzie do jednej okoliczności, która miałaby zaważyć na uznaniu, że orzeczona wobec oskarżonego kara (należy wnosić, że obrońcy chodziło o karę łączną bo tak to ujął na str. 4 apelacji) razi surowością, wskazał mianowicie na nieuwzględnione przy wyrokowaniu uzależnienie oskarżonego od narkotyków. Wbrew wskazaniom obrony jednak Sąd I instancji nie pominął tego w swoim orzeczeniu, o czym świadczą wskazania co do ustaleń faktycznych z pisemnego uzasadnienia wyroku z dnia 10 lipca 2020 r. Natomiast przy określaniu wymiaru kary, uzależnienie oskarżonego nie zostało wymiennie korzystnie dlań potraktowane, w tym znaczeniu, że nie spowodowało łagodniejszego potraktowania niż gdyby tożsamy czyn dopuściła

się osoba wolna od nałogu. Jak wskazał Sąd Okręgowy powyżej, okoliczności faktyczne sprawy nie dawały podstaw do ustaleń aby przypisane oskarżonemu zachowania determinował głód narkotyczny, aby jego życie podporządkowane było zdobywaniu środków na narkotyki. Obraz oskarżonego rysuje się inaczej. Bowiem J. K. nabywał potężne ilości tych zakazanych towarów i trudnił się ich sprzedażą, narażając kolejne osoby na wpadnięcie w nałóg. Sam, mimo że deklarował uzależnienie (choć nie wtedy, gdy byłoby to dla niego niekorzystne, tak na posiedzeniu przed sądem penitencjarnym) i mając przykre doświadczenia z przeszłości (wyroki za posiadanie narkotyków), nie zrobił nic aby walczyć z chorobą, a jeszcze wciągał w to innych, w tym grono swoich znajomych. Tak wyrachowana postawa sprawcy nie zasługiwała na zdecydowanie łagodniejsze potraktowanie, którego domagałby się apelujący wobec swego mandanta.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku, który był chybiony po pierwsze dlatego, że zarzut nie wykazywał aby spełnione były przesłanki procesowe do cofnięcia sprawy do fazy

rozpoznawczej przed sądem I instancji w celu ponownego orzekania w zakresie wymiaru kary. Po drugie, zarzut merytorycznie nie był zasadny i dlatego nie spowodował zmiany wyroku poprzez złagodzenie kary. Poza tym, prawidłowe według prawa materialnego jak i co do wysokości okazały się pozostałe elementy skazania, w tym grzywna za występki z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nawiązka na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii, czy przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z ustalonej sprzedaży amfetaminy.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>o.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie</p>	

wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd Okręgowy przeanalizował przy tym dokonaną w zaskarżonym wyroku modyfikację czynów przypisanych oskarżonemu w ramach stawianych mu zarzutów z aktu oskarżenia, z pozytywnym rezultatem. Dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, oparte o wyjaśnienia oskarżonego pozwalały na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej za nabycie hurtowych ilości amfetaminy i marihuany jako czynność sprawczą udziału w obrocie narkotykami w znacznych ilościach (występek z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii). Na aprobatę zatem zasługiwała bezbłędna ocena prawna zachowań oskarżonego, dokonana z dużą wnikliwością przez organ orzekający w niniejszej sprawie. Sąd odwoławczy podziela też pogląd orzeczniczy, że ustalenie, iż część nabytych narkotyków ma zostać zużyta przez nabywającego, na swoje potrzeby, nie zmienia podstaw do zakwalifikowania czynu jako udział w obrocie środkami narkotycznymi w zakresie przeznaczonym do przekazania ich innym osobom. Żadnych zastrzeżeń nie budziło także ujęcie w jeden czyn ciągły oskarżonego kwalifikowanych kumulatywnie przestępstw z art. 58 ust. 1 oraz 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

0.0.11.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia

1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylecia

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa</p>

kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Oskarżony nie posiada żadnego majątku, a nadto jest długoterminowo pozbawiony wolności, nieprzerwanie od 30 stycznia 2020 r., mając do odbycia karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Uwzględniając obecną sytuację materialną J. K. uznano, że obciążenie go kosztami sądowymi za postępowanie apelacyjne, oprócz kosztów procesowych zasądzonych od oskarżonego w wyroku Sądu I instancji, byłoby zbyt uciążliwe i przekraczało jego aktualne możliwości finansowe.

7. PODPIS

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Mariusz Sygrela